

de opvoedvraag Maaike Bezemer

Fietst moeder nog mee omdat het veilig is, of omdat het hoort?

Een moeder vraagt zich af of ze nog met haar dochter mee moet fietsen naar het sportveld. Net 11, kan ze dan zelf door de stad?

Haar jongste dochter zit op hockey. "Ze moet twee keer in de week een half uur fietsen naar de training, dwars door Amsterdam", schrijft een moeder. "We fietsen altijd dezelfde route, ondertussen kan ze die dromen. Bovendien krijgt ze verkeersles in groep 7, dus ze kent de regels beter dan ik. Mij zou het veel tijd schelen als ze alleen kan fietsen."

Het meisje kan het prima, maar moeder vertrouwt andere verkeersdeelnemers niet altijd. Er zijn ook vriendinnen met wie ze deels samen kan fietsen. "Maar is dat niet extra gevaarlijk?"

Ze zijn nu aan het oefenen met kleine stukjes alleen. Moeder fietst dan op en neer en op de terugweg gaat ze haar dochter tegevoet. Helemaal alleen laten gaan, vindt ze een moeilijke beslissing. "Ook omdat het mij vooral om de tijdwinst gaat, het is niet omdat ze het zelf zo graag wil."

Logisch dat moeder zich druk maakt om andere verkeersdeelnemers, maar daar krijgt ze nooit invloed op, zegt Hans Deijns, manager bij ANWB Streetwise, een lesprogramma voor scholen. "Belangrijker is of ze haar dochter rijp genoeg acht om 27 kruispunten over te steken."

In het algemeen zijn kinderen vanaf een jaar of tien zelfstandig genoeg, weet hij. "Voor die tijd is hun zicht nog te verkokerd en zijn de hersenen niet goed in staat alle indrukken op te slaan. Ze kunnen situaties niet overzien. De kunst is die te herkennen en weten hoe te handelen."

Maar je kunt er geen meetlatje naast leggen, vindt hij. "Kinderen die opgroeien in een dorp fietsen waarschijnlijk eerder en vaker, zij zijn fietsvaardig. Een Amsterdams kind heeft weer veel meer verkeerskennis."

Er zijn ook verschillen in geslacht. "Meiden zijn een slagje behoudender. Jongens wat baloriger." Behalve in groepsgedrag, daar heeft de moeder een punt. "Meiden die samen fietsen gaan natuurlijk beppen." Met z'n

tweeën is geen punt, maar grotere groepen kunnen leiden tot gevaarlijke situaties, zegt Deijns. "Als de eersten nog net groen hebben, wil de rest er achteraan."

Verkeersexamen is eigenlijk extra, zegt de ANWB-man. Kennis helpt, maar belangrijker is hoeveel fietsuren ouders in hun kind hebben geïnvesteerd. Kunnen ze met één hand richting aangeven en met de andere remmen? Deze moeder doet het in ieder geval goed door eerst de route mee te fietsen, vindt hij.

Echt mooi, zo zorgvuldig als zij het aanpakt, zegt ook psycholoog Carolien Gravesteyn. "Als deze moeder vindt dat haar dochter het aankan, en dat blijkt uit alles, laat haar dan lekker zelf fietsen."

Als lector Ouderschap en Ouderbegeleiding van het expertisecentrum Jeugd aan Hogeschool Leiden volgt Gravesteyn ouders bij de opvoeding. Essentieel bij het maken van keuzes is volgens haar wat goed voelt. "Deze moeder weet dat haar dochter het prima kan. Ze moet zich vooral niet iets anders laten aanpraten."

Veel ouders blijven meefietsen en langs de lijn staan, omdat ze denken dat het van hen verwacht wordt, verduidelijkt Gravesteyn. "Onderschat ook de media niet: opvoedrubrieken spreken elkaar tegen en suggereren dat het wel goed komt met de ontwikkeling van je kind als je de tips opvolgt. Dat legt enorme druk op ouders. De ene keer moeten ze loslaten en onderhandelen, de andere keer is streng opvoeden de norm. Dat terwijl omgeving en temperament van het kind net zo goed invloed hebben."

Deze moeder moet zich vooral afvragen hoe graag ze nog met haar dochter meegaat. Ze moet zich niet schuldig voelen, want daar gaat deze vraag volgens de lector ook over. "Dat het haar tijd scheelt, is een heel legitieme reden. Werkende ouders en met name moeders hebben het idee dat ze al hun vrije tijd in de kinderen moeten steken. Maar een ontspannen ouder is een betere ouder. Ze mag dus in de uitgespaarde tijd gerust de krant gaan lezen."

Zelf een kwestie indienen?
Opvoedvraag@Trouw.nl



'Belangrijker is of ze haar dochter rijp genoeg acht om 27 kruispunten over te steken'

Oefenen in een ultrazakelijke, internationale wereld. Leerlingen van de praktijkschool in Almere krijgen deze kans dankzij een bijzondere samenwerking met een Japans bedrijf. Ze hebben er hun eigen bedrijfs onderdeel.

TEKST **Wilma van Meteren**



Leerlingen van praktijkschool Pro Almere stickeren

Oefenen in

Omzet, orders, targets! Daar draait het om in de ultrazakelijke wereld van een groot internationaal Japans bedrijf en leerlingen van het Praktijkonderwijs (Pro) Almere draaien daar in volledig mee. Rechts staan op pallets al keurig in duizenden doosjes verpakte onderdelen die de deur uit kunnen. Links wat nog wacht op 'repacking'.

Acht jongeren werken gestaag door. "Niet te snel, niet te langzaam", duidt Alen (17). Deze klus vergt vaart én precisie. Hij stopt kleine metalen schijfjes in plastic zakjes. Meredith (16) vouwt in hoog tempo de doosjes uit waar ze in moeten en Seafanja (17) stickert ze. In deze immense hal tussen metershoge stellingen hebben deze leerlingen die theoretisch niet sterk zijn en het vooral van leren in de praktijk moeten hebben, sinds februari hun eigen bedrijfs onderdeel. Dat is het resultaat van een bijzondere samenwerking tussen hun school en het bedrijf Yanmar Europe.

Het regionale hoofdkwartier van deze Japanse dieselmotorenspecialist, een gigantisch gebouw, staat op een industrieterrein in Almere, waar alle activiteiten voor Europa, Rusland en Afrika zijn gebundeld. Een prachtige basis voor jongeren die je wilt leren werken, vertellen projectcoördinator Robin Verwer en onderwijsassistent Caroline Toet, die hen om beurt op de werkplek begeleiden. Dit is volgens hen heel wat anders dan de beroepspraktijk op school nabootsen. "Realistischer dan in deze omgeving kan het niet", benadrukt Verwer.

Het idee voor dit eigen bedrijfs onderdeel werd geboren toen de middelbare school voor

praktijkonderwijs Pro Almere (ruim 500 leerlingen) vorig jaar de eigen praktijkruimte voor soortgelijke werkzaamheden verloor. De school moest op zoek naar een alternatief en klopte aan bij Yanmar, al jaren een van de vaste stagebedrijven. Het was een bijzonder verzoek: om na te denken over een oplossing die commercieel interessant kon zijn en tegelijkertijd de Pro-leerlingen zou helpen bij het opdoen van werkervaring.

Ryan Lie-Atjam van het Japanse bedrijf brak een lans voor hen. Hij begeleidt al zes jaar reguliere stagiaires. "Waarom zouden we het werk niet in huis doen in plaats van het uit te besteden, zoals we voorheen deden? Als onderneming profiteer je omdat je sneller kunt reageren op bestellingen en wensen van klanten. Je bespaart tijd en geld. Het mes snijdt aan twee kanten"

"Yanmar werkt volgens de traditionele methode Kai-zen", legt manager spare parts Shah Ally uit, wijzend op Japanse tekens achter hem

Dit is echt wat anders dan de beroepspraktijk op school nabootsen. Realistischer dan werken in een echt bedrijf kan het niet.